

Kristi Förklarings Dag

2 Årg. Ev. Mark. 9:1-13

I.N.J

En enda gång i sitt liv fick Petrus och hans två kamrater, Jakob och Johannes, uppleva det alldeles underbara och helt förunderliga att Jesus *"förvandlades inför dem"* och att *"hans kläder blev skinande vita"*. En enda gång. Och Petrus glömde det aldrig. *"Jag var själv med honom på det heliga berget"* (1 Petr. 1:18) skriver han långt senare.

Minnet och erfarenheten fanns kvar, men livet som kristen, som lärjunge och apostel bjöd högst sällan på omskakande andliga upplevelser. Det blev faktiskt grå vardag också i Petrus liv, då inget särskilt hände, slit i evangeliets tjänst, väckelsetider förvisso och framgångsrikt församlingsbygge, men också lidanden för Jesu skull och inte minst fångenskap och martyrdöd till sist. Visst var *"det bra"* för Petrus och hans vänner att vara med på förklaringsberget. Men att bygga hyddor och bli bofasta där uppe, det var inte meningen med deras vistelse. Därför gick det – som vi läser - en väg *ner* från berget också, *ut* till den väntande vardagen, *ut* bland människorna, *ut* i världen.

Så varför befann de sig då på berget? Ja, det fanns ju mer än en *åsikt* om vem Jesus var. Eller hur? *"Somliga säger Johannes döparen, men andra säger Elia och andra Jeremia eller någon profet"* (Matt 16:14) hörde vi i evangeliet på Apostladagen. Och på Gudomlig ingivelse hade Petrus gett det rätta svaret på frågan om Jesu sanna identitet: *"Du är Messias, den levande Gudens Son"* (Matt 16:16). Men djupet i sin beaktelse hade han ännu inte förstått. Jesus ville inte att det skulle stanna vid en *åsikt*. Han ville hjälpa dem till *insikt*. Därför gick vägen upp på förklaringsberget, där de kunde vara *"ensamma"*. Och efter det som hände där uppe kunde de alla tre vittna om att det hade fått *"insikt i hemligheten med Kristus"* (Ef. 3:4). Jesus var långt mer än bara god människa, en vis lärare, en i raden av profeter. Han var inget mindre än *"utstrålningen av Guds härlighet och en avbild av hans väsen"* (Hebr. 1:3).

Insikt är alltså huvudordet i dag på Kristi förklarings dag. Att veta vem Jesus är. Inte ordet *upplevelse*. Vår tid lägger visserligen väldigt stor vikt vid upplevelsen och känslan. Det *"känns inte rätt"*, eller *"det känns rätt"*. Ibland säger i till och med *"Någonstans känner jag!"*. Vilket uttryck! Vi vet att det känns. Men inte Hur kan vi låta en sådan obestämd känsla vara vägledande? Ja, vi känner och vi klämmas. Bara känslan är rätt så måste det vara sant, rätt och riktigt. Men som kristna får vi inte koppla bort förståndet, inte heller viljan. När tron stannar vid känslor och inte får upplysa förståndet och påverka viljan, då vilar vår tro på gungfly och saknar fast grund. *Insikt* handlar alltså om, att ha lärt känna, att veta och förstå.

De orden återkommer ofta i Nya Testamentet. *"Ni har **lärt känna** Kristus"* (Ef. 4:20) heter det på mer än ett ställe i Paulus brev. Och i det andra brevet till Timoteus utbrister han: *"Jag **vet** på vem jag tror"*. Och så har vi Petrus underbara beaktelse i Joh. 6:69, där han säger till Jesus: *"Vi tror och vi **förstår** att du är Guds helige."*

Det är alltså inte fråga om en torr förnuftstro, utan en levande *kännedom om* en personlig *relation till*! Och den kännedomen är inte bara viktig, den är frälsningsavgörande. Du måste känna din Frälsare – det är ju en given sak – hur skall du annars kunna bli frälst? Jag tänker på vad Luthers själasörjare, Johannes Bugenhagen, säger en av sina predikningar: "Känner du bar Jesus rätt är detta nog om än inte visste något annat i världen".

Hur lär vi då känna Jesus, vi som inte har bestigit något förklaringsberg och med egna ögon kunnat *"betrakta den underbara synen"* (2 Mos. 3:2)? Här kommer oss rösten från himlen till hjälp. Det är Guds egen röst. Och som vi lägger märke till säger han inte: "Håll alltid denna enastående upplevelse i minnet! Låt den bli er andliga näring!". Nej, han säger något helt annat, något ganska torrt, för att inte säga, prosaiskt: *"Detta är min älskade Son! Lyssna till honom!"*.

Det är det viktigaste i allt sant lärjungaskap, att lyssna till Jesus. Vi kanske tycker att det Jesus säger, det har vi ju hört så många gånger. Men lyssnandet till honom i Ordet gör något med oss. Även när vi tycker att orden är kända och formuleringarna invanda, när vi inte känner och upplever något särskilt, *arbetar* Ordet med oss. Det är som det heter om mannen i liknelsen om den självväxande säden: *"Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden gror och växer, han vet inte hur"*. (Mar. 4:27). Nej, vi vet inte. Men Ordet verkar. Och det gör det, inte främst för att det är fyndigt, klokt sagt eller väl formulerat, utan därför att det är Guds eget ord – skaparordet – som gör vad det säger! Det ordet är lagt i Jesu mun. Skaparordet!

Jag tänker på en from man som jag träffad en gång. Han hade haft ett andligt bekymmer som ung. Han var redan då en allvarlig kristen. Han lyssnade uppmärksamt till predikan i kyrkan söndag efter söndag. Jesu ord hade han för ögonen: *"Saliga de som hör Guds ord och tar vara på det!"*. (Luk. 11:28). Men när han efter gudstjänsten försökte erinra sig vad prästen sagt, kunde han endast komma ihåg en bråkdel. Det var ett stort bekymmer för honom. Han tog då mod till sig, begärde att få tala med sin församlingspräst och anförtrodde honom det som tyngde honom. Prästen, som var en erfaren själasörjare, sade då några ord som han aldrig glömde – och jag tycker de har ett ärende även till oss: "Bekymra dig inte, min vän!" sade prästen. "Gå i kyrkan som du alltid gjort! Be och lyssna till Ordet och kom ihåg, att i den stund du behöver det, kommer Guds Ande att göra det levande för dig!"

Så får vi tänka när vi hör Jesus tala. Ordet faller som frön ner i hjärtats åker. Ordet gör något med oss, åstadkommer och utför något. Ordet sås, gror, växer och bär frukt för evigheten. Ber du före predikan? Du kanske skulle göra det, be med orden i Mårten Helsings bönbok: "Låt mitt hjärta bli den goda jorden, i vilken din gudomliga säd utsås, växer och bär frukt till evigt liv". Det är viktigt det här. Jesus säger ju på ett annat ställe: "*Var noga med hur ni lyssnar*". (Luk 8:18). Lyssnandets väg är därför din och min väg som lärjungar, precis som det var för Petrus, Jakob och Johannes i vårt evangelium.

När de gick ned ifrån bergen fortsatte lyssnandet och samtalet. Det fanns mycket att fråga om, som vi märker, många pusselbitar som fattades, många nya insikter att nå. Så är det också för oss. Och lika lite som i evangeliet tappar Jesus tålamodet. Nej, han förklarar, han undervisar, fyller våra kunskapsluckor och fördjupar vår insikt. Sådan är vandringen med Jesus och livet som lärjunge. Vi blir aldrig något annat än lärjungar – och han förblir alltid Mästaren. Så färdiga det blir vi aldrig här nere. Inte ens i himmelen kan vi säga att vi hört nog av Jesus. Samtalet med honom tystnar aldrig. Tänk det fortsätter! Oavlåtligt! Vi får aldrig nog!

Det är som det står på den danske filosofen Sören Kirkegaards gravsten. Det är ett citat från en psalm av Hans Adolf Brorsson – en av Danmarks främsta psalmdiktare - och de orden får blir slutackordet i min predikan idag:

*Blott än en liten tid,
så har jag vunnit,
då har all kamp och strid
med ens försvunnit.
Då kan jag vila ut
i rosensalar,
och oavlåtligt få
med Jesus tala.
Amen.*

Psalmer: 165, 166, 391 v 7-10, 329 v 7
Skummeslöv 2025-08-03